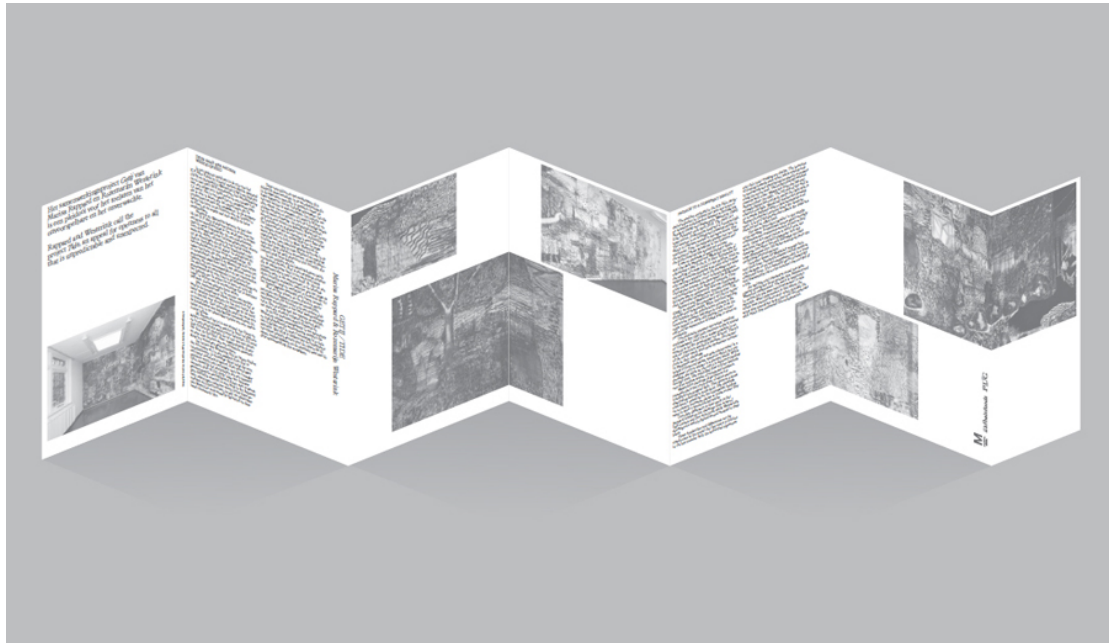

PASSAGE TO A DIFFERENT REALITY (EN)

Diana Wind

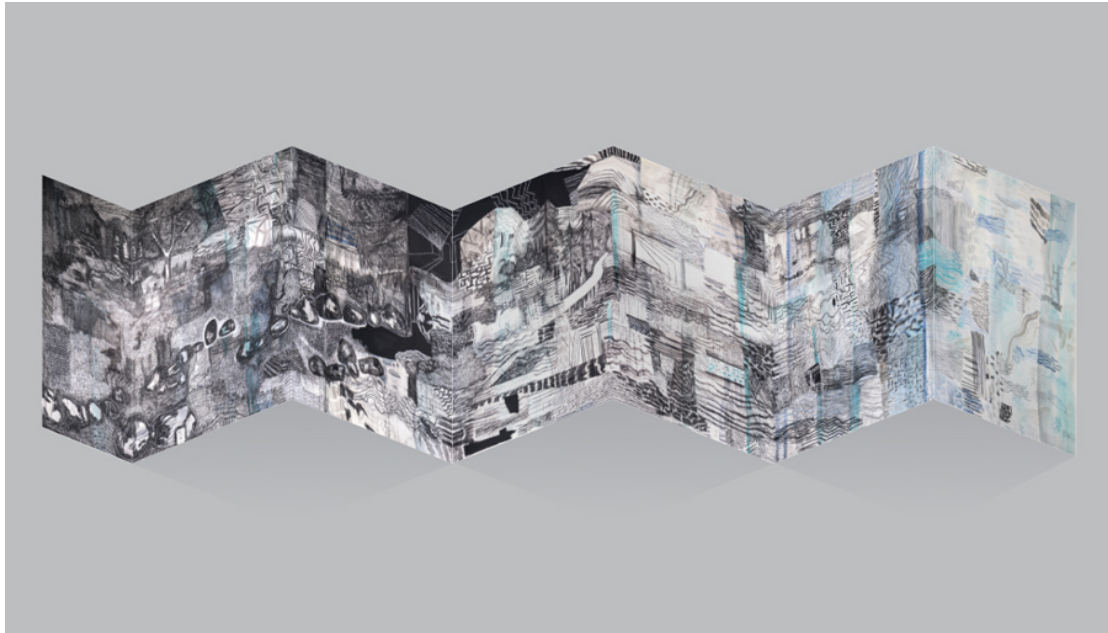

The pavilion enclosed in the K.F. Hein Foundation's garden in Utrecht has been the scene of an intensive collaboration between artists Marisa Rappard (1979) and Rozemarijn Westerink (1982) from February until April 2018. The result is a large mural, 10.84 metres long and 2.3 metres high. The location is an inviting and pleasing setting in which to immerse oneself in the experiment they conducted. From the adjacent garden you can hear the sound of water splashing in the fountain and the birds chirping that spring has arrived. It was an exchange of work during a studio visit that gave Rappard and Westerink the idea of submitting a plan to the K. F. Hein Foundation for the making of a large mural in the pavilion. Such an exchange involves choosing from each other's work and making a selection from the drawings the other artist makes available: it's an intimate experience. During that process, they discovered the differences and similarities in their work and methods. They felt there was an opportunity there for furthering their individual development through collaboration.

Rappard and Westerink call the project Tide (Getij), an appeal for openness to all that is unpredictable and unexpected. What they find exciting and valuable in the collaboration process is the interaction between letting go in order to

let the other person in, while still staying true to yourself, and the expectation of being able to move on personally.

One similarity between the artists' working methods is that they both continue to draw, almost as if possessed, until it's no longer possible, in an attempt to let the drawing get out of hand. There's also an important similarity between the content of the artists' work: both have mysterious connotations in their drawings.

In Rappard's work, you see open spaces occur in a tangle of lines and waves, spaces in which you can disappear only to appear in a parallel world. While drawing, she takes on the role of a visionary looking through time. Her unbridled flow of lines reminds one of an endless stream of concealed incidents.

Westerink's drawings of gardens are so intensely dark that every sliver of white seems to transform into magical light. That gives an almost disquieting feeling in some parts. Her drawings stem from a yearning for the impossible; holding on to certain moments, places or times so that they seem to show a reconstructed reality.

One clear difference in their work is that Rappard builds up her drawings from areas of light colours and line structures, while Westerink's drawings are mainly figurative and worked in deep black. These similarities and differences can be clearly seen in the mural that has come to fruition in the last months: both the individual signatures and their total merging are visible. The intention of moving towards each other, while staying true to themselves and developing personally is present along the entire wall. The artists literally worked towards each other: Westerink from the left and Rappard from the

right. The left side of the wall is strongly figurative and dark, while the right side is abstract and light. Westerink pushes the drawing on towards Rappard with a rigorous gesture and Rappard's abstract patterns break the drawing open. It is as if the gravity that affects the tides has literally had an effect here.

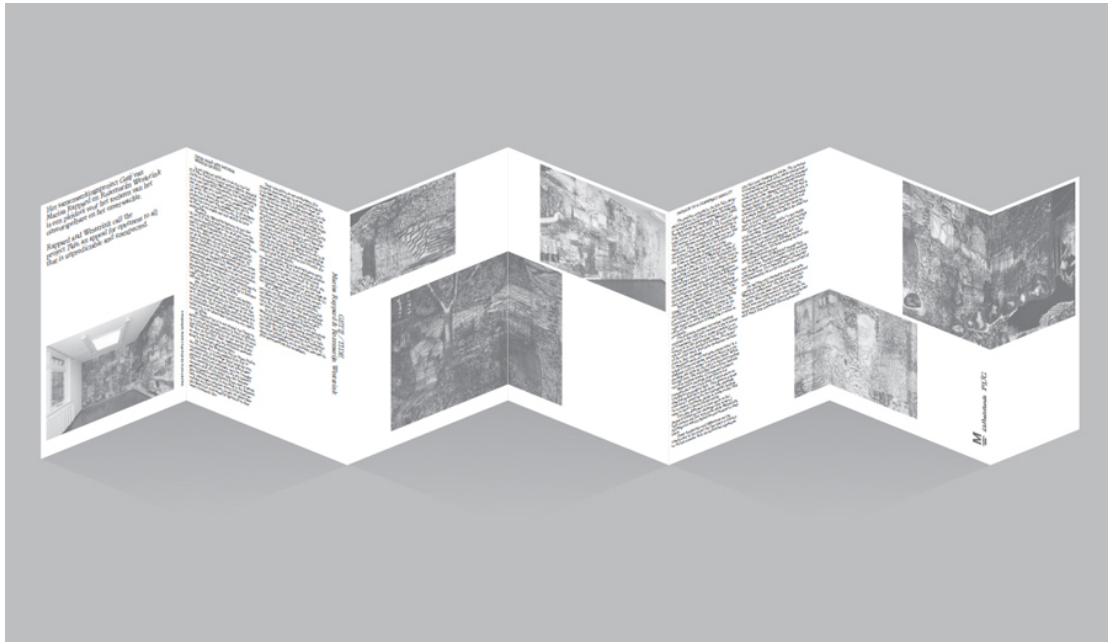
The two artists come together in the middle of the drawing. A symbiosis occurs which strongly emphasises the mysterious aspect of both artists' work. There are many points at which you, the spectator, almost actually disappear into the drawing, like when the path following the pine trees disappears into the waves coming up from the underlying swimming pool. Caravans drawn by Westerink emerge here and there from Rappard's abstract lattice patterns and reappear as an echo somewhere else, in a more abstracted form. It's a beautiful game of assembly and disassembly, just as the constant rise and fall of a tide.

An exciting and impressive mural has been created during the three months that Rappard and Westerink collaborated. The work is temporary in nature, but has been captured forever in this leporello. What does endure is that which the artists have learned from each other, through the scope they have given each other and the openness with which they embraced this collaboration.

From: Tide / a leporello published by Marisa Rappard and Rozemarijn Westerink / Edition 1000 offset printed / Photography by Peter Cox / Text by Diana Wind / Translation by Lizzie Kean / Design by Jan-Pieter Karper Made possible with the generous support of Mondriaan Fund Amsterdam / K.F. Hein Fund Utrecht / PUG Utrecht

DEUR NAAR EEN ANDERE WERKELIJKHEID (NL)

Diana Wind

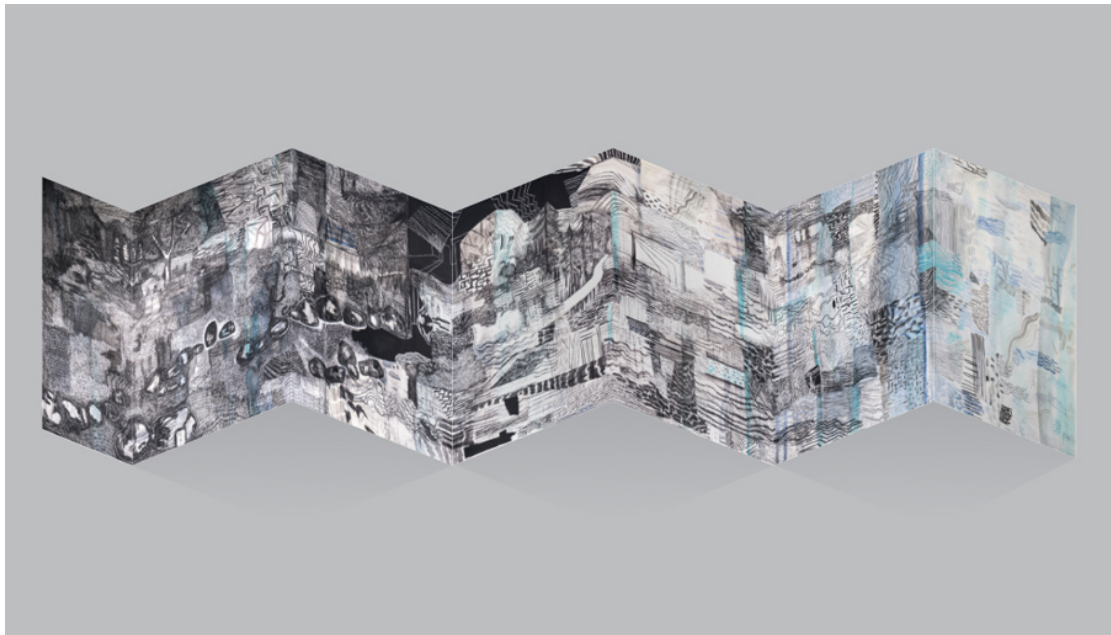
In het besloten paviljoen in de tuin van het K.F. Hein Fonds in Utrecht werken Marisa Rappard (1979) en Rozemarijn Westerink (1982) van februari tot en met april 2018 intensief aan een wandtekening met een lengte van 10,84 meter en een hoogte van 2,3 meter. Het is een gastvrije en aangename plek om je over te geven aan het experiment dat de kunstenaars samen zijn aangegaan. In de aangrenzende tuin hoor je het klateren van de fontein in de vijver en de vogels met hun getjilp de lente aankondigen.

Rappard en Westerink kwamen op het idee bij het K.F. Hein Fonds een plan in te dienen om een grote wandtekening in het paviljoen te maken toen zij werk uitwisselden bij een atelierbezoek. Zo'n uitwisseling is een intieme gebeurtenis: samen werk van elkaar uitzoeken en een keuze maken uit de tekeningen die de ander beschikbaar stelt. Daarin ontdekten ze bij elkaar de verschillen en overeenkomsten in hun werk en werkwijze. Zij zagen een kans om door samenwerking zich verder te ontwikkelen.

Rappard en Westerink noemen het samenwerkingsproject Getij, een pleidooi voor het toelaten van het onvoorspelbare en het onverwachte. De spanning en meerwaarde in het proces van samenwerking zit voor hen in de wisselwerking van het loslaten om de ander toe te laten en toch bij jezelf te

blijven met de verwachting dat je daardoor zelf weer nieuwe stappen kunt zetten.

Een overeenkomst in de manier van werken waarin de kunstenaars elkaar herkenden is dat ze haast bezeten doortekenen tot het niet verder kan en er daarbij naar streven de tekening uit de hand te laten lopen. Ook inhoudelijk heeft het werk van de kunstenaars een belangrijke overeenkomst; bij beide is er in de tekeningen sprake van een mysterieuze lading.

Bij Rappard zie je in een wirwar van lijnen en golven ruimtes ontstaan waarin je kunt verdwijnen en in een parallelle wereld kunt belanden. Zij meet zich tijdens het tekenen de rol aan van een ziener die door de tijd kijkt. Haar ongebreidelde lijnenstroom doet denken aan een eindeloze opeenvolging van verborgen gebeurtenissen.

De tuinen van Westerink zijn zo intens donker dat elk stukje wit in een magisch licht lijkt te transformeren. In sommige delen zorgt dat voor een haast unheimisch gevoel. Haar tekeningen ontstaan vanuit een verlangen naar het onmogelijke, namelijk het vasthouden van een bepaald moment, plek of tijd, zodat deze een opnieuw geconstrueerde werkelijkheid lijken weer te geven.

Een duidelijk verschil in hun werk is dat Rappard haar tekeningen opbouwt vanuit lichte kleurenvlakken en lijnstructuren, terwijl de tekeningen van Westerink voornamelijk figuratief en diep zwart doorwerkt zijn. Deze verschillen en overeenkomsten zijn duidelijk waarneembaar in de wandtekening die in de afgelopen maanden is ontstaan: zowel de eigen signatuur als het volledig samengaan van die van hen beiden is waarneembaar. De intentie om naar elkaar toe te bewegen, bij jezelf te

blijven en nieuwe stappen te zetten is over de volledige lengte van de wand aanwezig. De kunstenaars hebben letterlijk naar elkaar toe gewerkt: Westerink vanuit de linkerwand en Rappard vanaf de rechterzijde. De linkerwand van de tekening is sterk figuratief en donker, terwijl de rechterzijde van de lange wand abstract en licht is. Waar Westerink de tekening met een rigoureuus gebaar doortrekt in de richting van Rappard, trekt Rappard de tekening open met haar abstracte patronen. Alsof de zwaartekracht die het getij aanstuurt hier letterlijk zijn invloed heeft laten gelden.

In het midden van de tekening komen beide kunstenaars samen. Hier is een symbiose ontstaan die de mysterieuze kant in het werk van beide kunstenaars sterk naar voren haalt. Er zijn tal van plekken waar je als toeschouwer in de tekening bijna letterlijk verdwijnt, zoals het pad dat langs de naaldbomen loopt en verdwijnt in de golven die uit het onderliggende zwembad naar boven komen.

Hier en daar komen uit de abstracte rasterpatronen van Rappard caravans tevoorschijn van Westerink, die als echo's op een andere plek opnieuw verschijnen in een meer geabstraheerde vorm. Een prachtig spel van opbouw en afbraak, net zoals een constant stijgend en dalend getij.

In de drie maanden waarin Rappard en Westerink hebben samengewerkt is een spannende en indrukwekkende wandtekening ontstaan die van tijdelijke aard is, maar vereeuwigd is in deze leporello. Wat blijft is datgene wat de kunstenaars van elkaar hebben geleerd door de ruimte die zij elkaar hebben gegeven en de openheid waarmee zij deze samenwerking zijn aangegaan.

*Uit: Tide / leporello / Marisa Rappard en Rozemarijn Westerink / Oplage 1000
offset / Fotografie door Peter Cox / Tekst door Diana Wind / Vertaling door
Lizzie Kean / Ontwerp door Jan-Pieter Karper
Mede mogelijk gemaakt door Mondriaan Fund Amsterdam / K.F. Hein Fund
Utrecht / PUG Utrecht*